

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/45/2017
Identifikačné číslo spisu: 7214215903
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7214215903.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a členov senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobcov 1/ W. X. bývajúcej v O., 2/ G. X. bývajúceho v O., 3/ G. X., bývajúceho v O., všetkých zastúpených advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, so sídlom v Košiciach, Škultétyho 3, proti žalovaným 1/ Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej advokátskou kanceláriou ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského 7, IČO: 36 857 513, 2/ VÚB Leasing, a.s. so sídlom v Bratislave, Mlynské nivy 1, IČO: 31 318 045, 3/ Dražby a aukcie, s.r.o., so sídlom v Martine, Flámska 1, IČO: 36 751 642, zastúpenej AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom v Martine, P.O. Hviezdoslava 10625/23B, IČO: 36 865 036, 4/ BELAS s.r.o., naposledy so sídlom v Košiciach, Kováčska 28, IČO: 36 173 347 (ex offa vymazaná z Obchodného registra dňa 30. novembra 2017), o určenie neplatnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 36 C 111/2014, o dovolaní žalobcov 1/-3/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. septembra 2016 sp.zn. 5 Co 483/2015 takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 6. marca 2015 č.k. 36 C 111/2014-239 I. žalobu voči žalovaným 2/ až 4/ zamietol; II. žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby bytu č. 14 na 4. poschodí bytového domu na E. a s ním súvisiacich nehnuteľností, ktorá sa uskutočnila 12. marca 2014, zamietol; III. konanie o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia 1.000 eur vylúčil na samostatné konanie; IV. vyslovil, že o náhrade trov konania žalovaných 2/ až 4/ bude rozhodnuté po nadobudnutí právoplatnosti I. výroku rozsudku. Súd žalobu žalobcov v časti o určenie neplatnosti dražby ako neoprávnenú zamietol. Uviedol, že strany sporu uzatvorili 11. apríla 2011 úverovú zmluvu riadiacu sa ustanoveniami Obchodného zákonníka. S poukazom na § 1 ods. 3 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. skonštatoval, že sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský úver, pretože splatnosť dohodnutého úveru je viac ako 10 rokov a tento

úver strany zabezpečili záložným právom k nehnuteľnosti. Dospel k záveru, že uvedený vzťah je vzťahom spotrebiteľským v zmysle

§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že tvrdenie žalobcov o neplatnosti úverovej zmluvy, ako aj záložnej zmluvy (ktorej neplatnosť odvodzovali z jej akcesorickej povahy), je neopodstatnené, pretože zmluva o úvere obsahuje všetky podstatné náležitosti. V súvislosti

s námietkou žalobcov, že zo zmluvy nie je zrejmé, aký úrok z omeškania sa má platiť, súd poukázal na § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Súd zároveň považoval za neopodstatnené námietky žalobcov o tom, že výkon záložného práva podľa § 151j Občianskeho zákonníka v spojení s inštitútom dobrovoľnej dražby podľa zákona č. 527/2002 Z.z. je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky, resp. aj s právom Európskej Únie, nakoľko obsah ustanovenia § 151j Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách nie je v žiadnom rozpore s obsahom ústavnej úpravy základných ľudských práv a slobôd v článkoch 19 a 20 Ústavy Slovenskej republiky, pričom vnútroštátna úprava výkonu záložného práva je v súlade s právom Európskej Únie. Z uvedených dôvodov súd zároveň nepovažoval za potrebné položiť prejudiciálne otázky Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Súd taktiež nepovažoval za opodstatnené tvrdenie o neplatnosti dražby z dôvodu nesprávneho ohodnotenia predmetu dražby a nízkej vydraženej ceny. Taktiež nepovažoval za relevantný ani dôvod, že dražba sa uskutočnila v P., čo podľa žalobcov nespĺňalo kritérium dostupnosti

pre žalobcov. Vo vzťahu k žalovanému 2/ navyše uviedol, že žaloba je voči nemu neoprávnená aj z dôvodu absencie jeho hmotnoprávnej legitímácie v spore, nakoľko nie je osobou, voči ktorej je možné v zmysle § 21 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách viesť konanie o určenie neplatnosti dražby. Žalobu o určenie neplatnosti zmluvných podmienok, všeobecných obchodných podmienok a vyhlásení v rámci príslušného úverového vzťahu a záložnej zmluvy, ako aj nároku o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia voči žalovaným 2/ až 4/ zamietol, pretože dospel k záveru, že účastníkom uvedených zmluvných vzťahov sú iba žalobcovia a žalovaný 1/, t.j. žalovaní 2/ až 4/ v konaní o týchto nárokoch nemajú hmotnoprávnu legitímáciu, a teda že žaloba je v tejto časti voči žalovaným 2/ až 4/ neoprávnená. S ohľadom na dodržanie hospodárnosti konania súd konanie o určenie neplatnosti zmluvných podmienok, všeobecných obchodných podmienok a vyhlásení v rámci príslušného úverového vzťahu a záložnej zmluvy, ako aj nároku o zaplatenie primeraného finančného zadost'učinenia voči žalovanému 1/ vylúčil na samostatné konanie. Rozhodnutie o trovách konania si v zmysle § 151 ods. 3 O.s.p. ponechal na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Proti uvedenému rozsudku podali odvolanie žalobcovia 1/ až 3/.

2. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 20. septembra 2016 sp.zn. 5 Co 483/2015 rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, keď odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu veci a zároveň aj dôvody napadnutého rozsudku považoval za správne, v dôsledku čoho sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením. Na doplnenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že žalobcovia v odvolaní neuvádzajú nič, čo by spochybňovalo správnosť použitia § 1 ods. 3 písm. c/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o poskytnutí úveru, t.j. k 7. aprílu 2011. Ak žalobcovia nevyužili svoje oprávnenie podľa § 12 ods. 5 zákona č. 527/08 Z.z. o dobrovoľných dražbách, má to za následok, že po uplynutí lehoty upravenej v tomto ustanovení už nemôžu namietať nesprávnosť ohodnotenia predmetu dražby. Záver súdu o tom, že určenie ceny (jej výšky) predmetu dražby (podľa žalobcov nesprávne) nespôsobuje neplatnosť dražby v jej súlade so súdnou praxou (uznesenie NSSR z 3. októbra 2013, sp.zn. 3 Cdo 233/2010). Výslovil, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/až 3/ (ďalej aj „dovolatelia“ alebo „žalobcovia“). Žalobcovia doplnili dovolanie podaním zo 4. januára 2017, avšak dovolací súd na uvedené podanie v zmysle § 434 CSP neprihliadal, nakoľko bolo podané po uplynutí lehoty na podanie dovolania. Prípustnosť dovolania odôvodnili ustanoveniami § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobcovia namietali, že súdy oboch inštancií im odňali možnosť pred súdom konať, nesprávnym procesným

postupom znemožnili žalobcom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Rozhodnutia súdov nižších inštancií považovali za nepreskúmateľné a arbitrárne. Namietali, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťou, že súdna znalkyňa nevykonala ohliadku sporných nehnuteľností, pričom je zrejmé že súdna znalkyňa sa do bytu nedostavila. V tejto súvislosti tiež súd nevykonal žiadne dokazovanie. Taktiež namietali, že súdy sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s tvrdením žalobcov o absolútnej neplatnosti napádanej zmluvy, ako aj neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva, keď na základe neplatnej zmluvy nebolo možné vykonať záložné právo. Zároveň mali za to, že rozhodnutie súdu o tom, že žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom, je arbitrárne. Namietali, že súdy nižšej inštancie neodôvodnili prečo nepredložili žalobcami navrhnuté prejudiciálne otázky Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Podľa názoru dovolateľov súdy náležite nezistili skutkový stav veci. Žalobcovia ďalej namietali nesprávne právne závery súdov ohľadom aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka týkajúcich sa úrokov z omeškania, nesprávnej aplikácie § 12 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nesprávny záver o tom, že žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom. Žiadali, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, resp. aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil.

4. Žalovaná 1/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovala dovolanie žalobcov odmietnuť. resp. zamietnuť.

5. Žalovaná 2/ (jej právna predchodkyňa) v písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že zotrúva na svojich doterajších vyjadreniach.

6. Žalovaná 3/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhovala dovolanie žalobcov odmietnuť, resp. zamietnuť.

7. Žalovaná 4/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrila.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov 1/ až 3/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

9. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014 , 3 Cdo 209/2015 , 3 Cdo 308/2016 , 5 Cdo 255/2014).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťel'a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V danom prípade žalobcovia prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP.

13. Z ustanovení CSP, ktoré sa vzťahujú na dovolacie konanie, nevyplýva jednoznačne, či prichádza do úvahy súbežné uplatnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP, ako aj v zmysle § 421 CSP.

14. Veľký senát občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktorého právny názor je pre senáty najvyššieho súdu záväzný (§ 48 ods. 3 veta prvá CSP), v uznesení z 19. apríla 2017 sp.zn. 1 VCdo 2/2017 dospel k záveru, že kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná. Ak sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti podľa oboch uvedených ustanovení, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420 CSP. Ak sú v dovolaní uplatnené viaceré vady zmätočnosti uvedené v § 420 písm. a/ až f/ CSP, dovolací súd sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí výlučne na skúmanie prípustnosti dovolania z hľadiska existencie tej vady zmätočnosti, ktorá je v tomto ustanovení uvedená na prednejšom mieste.

15. Najvyšší súd, riadiac sa právnymi závermi vyjadrenými v označenom rozhodnutí veľkého senátu, skúmal prípustnosť dovolania žalobcov len podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (nezaoberal sa teda prípustnosťou ich dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania vecí (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

18. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania vecí v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho

odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

19. Žalobcovia namietajú, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp.zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

20. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnili. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za neodôvodnený. Podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok, náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa. Žalobcovia tak neopodstatnene namietajú existenciu vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Zároveň dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

23. Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 12/2015, 4 Cdo 191/2011, 5 Cdo 43/2013, 6 Cdo 95/2012, 7 Cdo 179/2014, 8 Cdo 346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný.

Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia (§ 420 písm. f/ CSP).

24. K ďalšej dovolacej argumentácii žalobcov najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 1. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (viď. aj R 24/2017).

25. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcov nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

26. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcov podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.